ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ,, ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Αἴ, καὶ τί ἔχει νὰ κάμῃ αὐτό ; Τὰ χρόνια δὲν ἔχουνε καμμιὰ σχέση μὲ τὸ φῦλον... Μιὰ γυναῖκα μένει γυναῖκα, ὅσες χιλιάδες χρόνια κι' ἂν εἶναι πεθαμμένη ! Ἄλλως τε, σεῖς περιμένετε νὰ ξαναζήσῃ πάλι τώρα ! Δὲν εἶνε σωστὸς θάνατος τότε αὐτός ! Σεῖς μ' ἔχετε κάνει νὰ πιστεύω ὅτι θ' ἀναστηθῇ ἡ βασίλισσα Τέρα μόλις ἀνοίξουμε τὸ μαγικὸ κιβώτιο !

— Ναί, χρυσῆ μου· κι' ἐγὼ τὸ πιστεύω αὐτό ! Πάντοτε τὸ πίστευα ! Ἀλλὰ δὲν εἶνε λόγος αὐτός... Ἔπειτα, τί νομίζεις ;... ἄντρες εἶταν ἐκεῖνοι ποὺ βαλσαμώσανε τὴ βασίλισσα Τέρα. Οἱ βαλσαμωτὲς τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων ἦταν ὅλοι ἄντρες· δὲν εἴχανε γυναῖκες γι' αὐτὴ τὴ δουλειά.

Ἡ Μαργαρίτα φαινόταν ὅτι ὑποχωροῦσε λίγο...

— Ἔπειτα, ἐξηκολούθησε πειὸ ἐλεύθερα ὁ κ. Τρελόνυ, ἐμεῖς οἱ ἄνδρες εἴμαστε συνειθισμένοι σὲ τέτοια πράγματα. Ἐγὼ καὶ ὁ Κορμπὲκ ἔχουμε ξετυλίξει καὶ γδύσει χιλιάδες μούμιες ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά...

Ὁ κ. Τρελόνυ ἐξηκολούθησε βιαστικά.

— Παιδί μου, θάσαι καὶ σὺ μαζύ μας ! Ἔλα τώρα ! Δεῖξε μας ὅτι εἶσαι λογική ! Δὲν πρόκειται νὰ διασκεδάσουμε· εἴμαστε ὅλοι σοβαρὰ ἀπησχολημένοι μὲ τὸ πείραμα ποῦ θὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ τὴ σοφία τῆς ἀρχαιότητος καὶ θὰ πλουτίσῃ τόσο τὶς ἀνθρώπινες γνώσεις... Τὸ πείραμα αὐτὸ μπορεῖ νὰ μᾶς κοστίσῃ τὴ ζωή μας. Ἀπὸ ὅτι ἔχει συμβῆ ἕως τώρα, συμπεραίνω ὅτι ἔχουμε μπροστά μας πολλοὺς ἀγνώστους καὶ μυστηριώδεις κινδύνους. Πρέπει πάντως νὰ ξέρῃς, παιδί μου, ὅτι εἶναι ἀπαραίτητο, γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ πειράματος, νὰ γδύσουμε τὴ μούμια τῆς βασιλίσσης. Προτοῦ ξαναγυρίσῃ στὴ ζωὴ ἡ βασίλισσα, οἱ ἐπίδεσμοι καὶ ὅτι ἄλλο τὴν σκεπάζει, πρέπει νὰ ἔχει φύγει. Γιατί, ἂν τὴν ἀφίναμε ἐτσι ὅπως εἶνε, καὶ ξαναρχόταν ἄξαφνα στὴ ζωή, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ζήσῃ... θὰ πέθαινε ἀμέσως, θὰ πέθαινε σὰν θαμμένη ζωντανή ! Γιατὶ δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε ὅτι ἡ ἀστρική της δύναμις τὴν ἔχει πειὰ ἐγκαταλείψῃ, γιατὶ ἔτσι τὸ ἤθελε αὐτὴ ἡ ἰδία.

Τῆς Μαργαρίτας τὸ πρόσωπο φωτίστηκε λίγο τώρα.

— Πολὺ καλά, πατέρα, τοῦπε καὶ τὸν ἐφίλησε.

Ἐγὼ προχώρησα τότε κατὰ τὴ σκάλα, ἀλλὰ μ' ἔκανε νὰ γυρίσω ἡ φωνὴ τῆς Μαργαρίτας :

— Ποῦ πᾷς ;

Γύρισα, τῆς ἔπιασα τρυφερὰ τὸ χέρι, τῆς τὸ χάϊδεψα, καὶ τῆς εἶπα :

— Θὰ γυρίσω ὅταν τελειώσουμε τὴ δουλειά μας.

Μ' ἐκύτταζε ὥρα πολλή, καὶ τέλος μοῦ εἶπε χαμογελῶντας :

— Καλά, πήγαινε. Ἄξαφνα ὅμως σοβαρεύτηκε πάλι. Τὸ πρόσωπό της ὠχρίασε, καὶ εἶπε μὲ φωνὴ συγκεκινημένη :

— Ὁ πατέρας μου ἔχει δίκιο ! Ἡ θέσις μας εἶνε δύσκολη. Γι' αὐτὸ καλύτερα νὰ πᾷς κι' ἐσύ, Μέλκομ.

. . . . . .

Σὲ λίγο, ὁ κ. Τρελόνυ, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ κ. Κορμπὲκ καὶ τοῦ γιατροῦ Οὐίκεστερ, εἶχε σηκώσει τὸ σκέπασμα τῆς πέτρινης σαρκοφάγου ποὺ περιεῖχε τὴ μούμια τῆς βασίλισσας.

Ἤτανε μεγάλη σαρκοφάγος· ἀλλὰ καὶ ἡ μούμια ἤτανε μεγάλη, ψηλὴ καὶ πλατειά. Καὶ ἤτανε τόσο βαρειά, ποὺ μὲ δυσκολία τὴ σηκώσαμε οἱ τέσσερες καὶ τὴ βγάλαμε ἀπὸ σαρκοφάγο.

Σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ κ. Τρελόνυ, τὴ βάλαμε ἀπάνω στὸ τραπέζι ποὺχε προορίσει γι' αὐτήν.

Τότο γιὰ πρώτη φορά, δοκίμασα τὸ αἴσθημα τῆς φρίκης καὶ ἀνατρίχιασα ὁλάκερος.

Ἐκεῖ, στὸ δυνατὸ ἠλεκτρικὸ φῶς, ἔβλεπα μπροστά μου τὸ θάνατο, τὸ γυμνὸ καὶ ἀπαίσιο θάνατο.

Οἱ ἐξωτερικοὶ ἐπίδεσμοι τῆς μούμας, ἤτανε λερωμένοι, τριμμένοι καὶ σχισμένοι. Ἐπίσης καὶ τἄλλα τὰ ἐξωτερικὰ καλύμματα ἤτανε παληωμένα, ξεσκισμένα, καὶ ξεβαμμένα. Οἱ ἐπίδεσμοι βέβαια θὰ ἦσαν πολλοί, γιατὶ ὁ ὄγκος τῆς μούμιας ἤτανε πολὺ μεγάλος... Μολαταῦτα, μέσ' ἀπ' ὅλ' αὐτά, φαινότανε καθαρὰ τὸ σχῆμα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

Ἔβλεπα μπροστά μου τὸ θάνατο προσωποιημένο !

Οἱ δυὸ πειὸ ἡλικιωμένοι ἀπὸ μᾶς, ὁ κ. Τρελόνυ καὶ ὁ δόκτωρ Οὐίκεστερ, ποὺ εἶχαν ἄλλωστε πολλὲς φορὲς κάνει αὐτὴ τὴ δουλειά, δὲν ἤτανε καθόλου συγκεκινημένοι. Ὁ γιατρὸς φαινότανε σὰν νάκανε ἁπλῶς τὴ συνειθισμένη δουλειά του, μπροστὰ σὲ κανένα χειρουργικὸ τραπέζι.

Ἐγὼ δὲν ἤμουνα καὶ τόσο πολὺ εὐδιάθετος, ἴσως νὰ μὲ εἶχε ἀνησυχήσει καὶ ἡ ὠχρότης ποὺ παρατήρησα στὴ Μαργαρίτα...

. . . . . .

Σὲ λίγο, ἄρχισε τὸ ξετύλιγμα τῆς μούμιας.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἀφαιρέσαμε τὸ ἐξωτερικὸ κάλυμμα, εἴδαμε ἀμέσως μὲ πόσο λεπτότερα ὑλικὰ καὶ μὲ τὶ μεγαλείτερη προσοχὴ ἀπὸ τὸ γάτο εἶχε βαλσαμωθεῖ ἡ βασίλισσα. Φαινότανε βαλσαμωμένη μὲ τὰ λεπτότερα ὑλικὰ ποὺ ἦσαν γνωστὰ στοὺς ἀρχαίους Αἰγυπτίους.

Εἴχαμε ὅμως κι' ἐδῶ τὰ ἴδια· τὴν ἴδια κόκκινη σκόνη, τὴν ἴδια διαπεραστικὴ μυρουδιά, ποὺ ἔμοιαζε κάπως τὴ μυρουδιὰ τῆς πίσσας καὶ τὸν ἴδιο μονότονο ἦχο τῶν σχιζομένων ἐπιδέσμων.

Ἡ μούμια ἤτανε τυλιγμένη μὲ πάρα πολλοὺς ἐπιδέσμους. Καὶ καθὼς τοὺς βγάζαμε καὶ τοὺς ἀφίναμε χάμω, σχημάτιζαν ἕνα μεγάλο σωρὸ καὶ ἐνόσῳ οἱ ἄλλοι ξετυλίγανε ὁλοένα τὴ μούμια, ἐγὼ ἄρχισα νὰ γίνωμαι καὶ πειὸ περίεργος. Ἐγὼ δὲν ἐλάμβανα μέρος στὸ ξετύλιγμα.

Ἡ Μαργαρίτα μὲ κύτταξε εὐχαριστημένη· ὅταν τὸ εἶδα, ἄφισα τότε τοὺς ἄλλους νὰ ξετυλίγουνε τὴ μούμια, κ' ἐγὼ πῆγα καὶ κάθησα μαζί της.

Καθὼς προχωροῦσε τὸ ξετύλιγμα, οἱ ἐπίδεσμοι ἄρχισαν νὰ γίνωνται λεπτότεροι, ἐνῷ ἡ πιράξενη μυρουδιὰ ἄλλαζε καὶ δυνάμωνε συγχρόνως· δὲν ἔμοιαζε πειὰ μὲ τὴ μυρουδιὰ τῆς πίσσας.

Νομίζω ὅτι εἴχαμ' ὅλοι ἀρχίσει νὰ ἀνυπομονοῦμε !... Ὁπωσδήποτε, ἡ ἐργασία ἐξακολουθοῦσε κανονική...

Πολλὰ ἀπὸ τὰ ἐσωτερικὰ καλύμματα τῆς μούμιας εἴχανε ἀπάνω ζωγραφισμένες ἢ κεντημένες εἰκόνες καὶ σύμβολα διάφορα.

Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ εἴχαν ἀνοικτὸ πράσινο χρῶμα κι' ἄλλα εἴτανε πολύχρωμα· ἀλλὰ στὰ περισσότερα, σ' ὅλα σχεδόν, τὸ πράσινο χρῶμα εἶχε πρωτεύουσα θέσι.

Τέλος, καταλάβαμε ὅτι οἱ ἐπίδεσμοι τελειώνανε. Ὁ ὄγκος τῆς μούμιας εἶχε γίνει πειὰ ὅσος εἶνε περίπου ὁ ὄγκος τοῦ σώματος ἑνὸς ἀνθρώπου· καταλάβαμε ὅμως ὅτι ἡ βασίλισσα Τέρα θὰ ἤτανε μεγαλόσωμη γυναῖκα, ψηλὴ καὶ γεμάτη.

Ὁ κ. Τρελόνυ ἔβγαζε τοὺς τελευταίους ἐπιδέσμους, ὅταν ἄξαφνα γύρισε καὶ εἶπε στὴ Μαργαρίτα :

— Ἡ βασίλισσα φοράει φόρεμα βασιλικό!

Κυττάξαμε ὅλοι τὴ μούμια, καὶ εἴδαμε ὅτι τὴν ἐσκέπαζε ἀκόμα ἕνας πολὺ φαρδὺς ἐπιδεσμος, ἕνα μακρὺ κομμάτι πανί, ποὺ τὴν ἐτύλιγε ἀπὸ πάνω ἕως κάτω.

Ἀφοῦ τὸ βγάλαμε κι' αὐτό, εἴδαμε ὅτι ἡ βασίλισσα φοροῦσε ἕνα μακρὺ φόρεμα ἀπὸ λινὸ ὕφασμα, ἄσπρο σὰν τὸ χιόνι. Τὸ φόρεμα αὐτὸ ἐσκέπαζε ὅλο τὸ σῶμα τῆς βασίλισσας, ἀπὸ τὸ λαιμὸ ὡς τὰ πόδια.

Μᾶς ἔκανε ἐντύπωσι τὸ θαυμάσιο ἐκεῖνο λινό ! Σκύψαμε ὅλοι καὶ τὸ κυττάζαμε μὲ θαυμασμό !

Ἤτανε κάτι πρωτοφανές! Τέτοιο λινὸ δὲν εἴχαμε δῆ ποτέ μας. Ἤτανε λεπτό, σὰν τὸ καλύτερο μετάξι. Καὶ τὸ περιεργότερο ἀπ' ὅλα, θἄλεγε κανεὶς ὅτι μόλις χθὲς τὸ φόρεμα αὐτὸ τῆς τῶχανε φορέσει· ποτὲ δὲ θἄλεγε κανεὶς ὅτι τὸ θαυμάσιο αὐτὸ ὕφασμα εἶχε διατηρηθεῖ ἔτσι τόσες χιλιάδες χρόνια. Μ' ὅλο τὸ σφίξιμο τῶν ἐπιδέσμων, τὸ θαυμάσιο αὐτὸ ὕφασμα καθόλου δὲν εἶχε ζαρώσει· δὲ βλέπαμε πουθενὰ τσάκισι· εἶχε μόνο σκληρυνθεῖ λίγο ἀπὸ τὴν πολυκαιρία.

Γύρω στὸ λαιμὸ τῆς μούμιας, τὸ φόρεμα ποὺ φοροῦσε ἤτανε λεπτὰ κεντημένο μὲ καθαρὸ χρυσάφι καὶ ἀσῆμι καὶ, κάτω σιὰ πόδια, τὸ ἴδιο κέντημα στόλιζε τὸ ὕφασμα. Ἐδῶ τὸ κέντημα αὐτὸ παρίστανε μιὰ σειρὰ ἀπὸ λωτούς, ἄλλους μεγάλους καὶ ἄλλους μικρούς.

Στὴ μέση τῆς μούμιας ἤτανε μιὰ ζώνη μὲ πολύτιμα πετράδια· μιὰ θαυμασία ζώνη, ποὺ ἔλαμπε καὶ φεγγοβολοῦσε μ' ὅλα τὰ χρώματα τοῦ κόσμου...

Στὴ μέση ἡ ζώνη αὐτὴ εἶχε μιὰ μεγάλη κίτρινη πέτρα, στρογγυλὴ καὶ φουσκωτή. Ἡ πέτρα αὐτὴ ἔλαμπε δυνατὰ καὶ παράξενα, σὰν μικρὸς ἥλιος· μοῦ φάνηκε μάλιστα ὅτι οἱ ἀκτῖνες του ἐφώτιζαν καὶ τὰ γύρω πράγματα. Κοντὰ σ' αὐτὴ τὴν πέτρα, ἤτανε δυὸ ἄλλα πολύτιμα πετράδια, μικρότερα ὅμως, ποὺ ἔλαμπαν κι' αὐτὰ μὲ μιὰ λίμψι ἀσπριδερή, πειὸ γλυκιὰ καὶ λιγώτερο ζωηρὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ὅλη ἡ ζώνη ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἀναρίθμητα πολύτιμα πετράδια, ποὺ τὰ ἐνέδεναν τῶνα μὲ τἄλλο μικροὶ χρυσοὶ χαλκάδες. Καὶ κάθε πέτρα ἔλαμπε σὰν νάτανε ἀληθινὸ ἄστρο ! Ἡ Μαργαρίτα, στὴν ἔκπληξί της σήκωσε ἀπάνω τὰ χέρια της, κι' ἔσκυψε νὰ κυττάξῃ προσεκτικώτερα, ἀπὸ πειὸ κοντά, τὰ θαυμάσια στολίδια.

Ἄξαφνα ὅμως, τὴ στιγμὴ ποὺ φαινόταν ὅτι κύτταζε τὴ ζώνη ποὺ φοροῦσε ἡ βασίλισσα, τὴν εἴδαμε νὰ ὀπισθοχωρῇ, καὶ μὲ μιὰ πεποίθησι ἀκλόνητη, τὴν ἀκούσαμε νὰ λέῃ:

— Δὲν βλέπω σφραγῖδα ! Δὲν εἶνε σάβανο αὐτό ! Αὐτὸ εἶνε νυφικὸ φόρεμα !

(Ἀκολουθεῖ)